

הזוג הלוזם
 מרגנית ושימחה שרון. בביתם במושב יוקנעם, כשהם מנתחים שוב ושוב את מצבם אחרי שזכו בבג"ץ נגד בית-הדין הרבני. מרגנית החליטה להינשא שנית אחרי כישלון נשואיה הראשונים.

הפרקליט
 עורך-הדין אמנון זיכרונאי, שהשיג את ההחלטה הרית'התוצאות של בית-הדין.

סבא
 יוסף, אביו של שימחה שרון, משעשע את ילדי מרגנית. בני הזוג שרון רכשו ושיפצו בית.

עון בהיותה בת 20. הם התגוררו בדימונה עד שנת 1971, כאשר החליטו להתגרש. אז לקחה את ילדתה בת ארבעת החודשים, ועברה ליוקנעם, להיות ליד הוריה. להוריה של מרגנית משק הקלאי ביוקר נעם, אביה עלה מגרמניה בשנת 1939. במלחמת-העולם השנייה התנדב לצבא הבריטי, נלחם ביוון ונפל בידי הנאצים, שהעבירו אותו לגרמניה. הוא שוחרר מן השבי כעבור ארבע שנים, וחזר לארץ. כאן הקים מיישפחה ובה, נוסף למרגנית, עוד שלושה אחים ואחיות. את שימחה הכירה מרגנית בחודש אוקטובר 1972, בי יוקנעם.

שימחה שרון, בן 37, מורה באחד מבתי הספר התיכונים בחיפה, הוא גבר רחב-כתפיים ונעים-הליכות. שתחביביו הם הציור ומישחק-השח, בן ליהודי שעלה ארצה מפולין לפני מלחמת-העולם השנייה. רחל, אמו של שימחה, הגיעה לארץ בהיותה בת 16. היא ברחה מסטרי, מקום מגוריהם של הוריה בפולין, בקפיצה מן החלון, והגיעה לישראל. לפני נסיעתה תיכננה עם חברי-העדה, יוסף, להתחתן איתו לאחר הגיעם לארץ. רחל הגיעה ארצה עם קבוצה של גורעי ציוני, ועבדה כאן בסלילת כבישים באזור חדרה. כשהגיע גם יוסף, התחתנו השניים, ובשנת 1938 נולד בנם, שימחה.

בשנת 1960 הצטרף שימחה בן ה-22 לקיבוץ צרעה, שליד ירושלים. הוא ביקש ללמוד באוניברסיטה, אך לא קיבל אישור לכך. כאשר הבטיחו הוריו לממן את לימודיו, עזב את הקיבוץ ונרשם לאוניברסיטה. בשנת 1964 סיים את לימודיו בתואר ב"א. הוא עבד כמדריך-נוער, כדי לחקל על הוריו.

בשנת 1965 התחתן שימחה עם נעמי, גם היא מורה, הממשיכה לעבוד איתו עד היום באותו בית-הספר, בחיפה. כעבור חמש שנים התגרשו, והאשה קיבלה להחריקתה את בנם, שהוא היום בן שבע.

הרב היטעה במתכוון

בספר שימחה: „התאבתי כמרגנית ממבט ראשון.“
 „אני הרגשתי שגם אני מאוהבת בו רק אחרי כמה חודשים.“ מודה מרגנית, „החריטנו להתחתן מייד אחרי שאקבל את הגט

ת של הקורבנות: נוניית הרבנים לאמלל את חייהם

מרגנית: „האשה אסורה לבעלה ולבולעה“

מבעלי הראשון, שכרנו חדר ביוקנעם, כולם קיבלו את שימחה יפה, והייתי מאושרת שפגשתי אותו. „אבל אחרי שכבר התמתי עם שימחה על ההסכמה לגט, וכבר הייתי בהריון, פחדתי. שימחה היה מגויס אז. פעם נפל מטוס על העמדה שלו, וכמה מחבריו נהרגו. הוא ניצל בנס. „למרות שכבר לא הייתי אשה נשואה, עדיין לא יכולתי להתחתן עם שימחה, מפני שעוד לא הייתה לי תעודת-הגירושין, פחדתי: מה יהיה גורלו של הילד אם יקרה משהו לשימחה? „לא ידעתי איך אפשר לזרוז את קבלת התעודה. בגלל כל המחשבות האלו הגעתי לרב יצחק מאיר חרל"פ, רבה של יוקנעם. סיפרתי לו שאני מבקשת לזרוז את קבלת התעודה, מפני שאני בהריון. הרב אמר לי לכתוב מיכתב לבית-הדין הרבני בבאר-שבע, ולספר את האמת.

„אני לא תיארתי לעצמי שרב מסוגל, בדיעה צלולה, לסבך אשה שנמצאת בצרה כזו, כמוני. גם אחרי שהרבנים בבאר-שבע סידרו אותנו, שאלתי את הרב חרל"פ מה לעשות עכשיו. הוא גילה לי שמהתחלה תיאר לעצמו שכך יתפתחו העניינים. „במילים פשוטות, הוא הודה שידע כי אם אנלה שאני בהריון ואני מבקשת לזרוז את קבלת תעודת-הגירושין, אנחנו נסתבר, או מדוע הוא הציע לי לשלוח בכלל את המיכתב הזה לרבנים בבאר-שבע? כשהתקרב מועד לידתו של גיל, בנם של מרגנית ושימחה, הלכה האשה למישרד הפנים, וביקשה לשנות את שמה מלוי שרון. צעד נוסף היה פנייה לרב שלמה גורן, הרב גורן סירב לטפל בעניין באופן אישי, הציע למרגנית לפנות לבית-הדין הרבני הגבוה לעירעורים, שליד הכותל המערבי.

שימחה שרון מספר, מצידו, כי הרב חרל"פ, רבה של יוקנעם, אמר לי כי אילו היה הרב הראשי לישראל רוצה לטפל בעניין, היה מסיים אותו באורח משכיע-רצון — כי אם גורן רוצה משהו, הוא לא מוותר. כאשר הגיעה הפרישה למבוי סתום, פנו מרגנית ושימחה אל עורך-הדין אמנון זיכרונאי.

בית-הדין חרג מסמכותו

באמצעות עורך-הדין פנתה מרגנית לבג"ץ, ובעתירה שלה טענה, בין השאר: „משנתן בית-הדין (הרבני) את פסק-דינו, ואף ביצעו למעשה, בדרך של מסירת הגט משימחה לוי לגרושתו, תמה מלאכת השיפוט של בית-הדין, ושוב אין הוא רשאי לבצע כל הבלעה שיפוטית.“
 מרגנית טוענת כי רישום הפסקה המגבילה בתעודת-הגירושין שלה, תאוסרת ארצה על הגבר שלה, ושוללת מבנה את אבהותו של אביו הטבעי, הינה הכרעה שיפוטית מן הדרגה הראשונה, אשר השליכות עליה העותרת ועל בנה, גיל, (אשר נולד בינתיים) הינו מרחיקות-לכת ביותר. מרגנית טענה, בעתירתה, כי תעודת-הגירושין הינה העתק של פסקה-דין ושל סידור הגט, ואין לה קיום שיפוטית בפני עצמה, ועל-כן לא היה בית-הדין הרבני רשאי להכניס לתעודת-הגירושין פסקה מגבילה, אשר זיכרה לא הועלה בדיונים (המשך בעמוד 28)